

Daňová kontrola a její vymezení zákonem

Většina poplatníků ať už fyzických nebo právnických osob má zkušenosti s daňovou kontrolou. Lze těžko zobecnit, zda tyto zkušenosti jsou kladného či záporného rázu. Z toho důvodu, že se většina podnikatelů finančního úřadu obává, by šlo dosuzovat, že jejich zkušenosti jsou spíše negativního charakteru.

Pro daňovou kontrolu tak jako pro ostatní úkony správce daně platí zákonem poměrně přesně stanovená pravidla. Prvním základním pravidlem je, že daňová kontrola se provádí v rozsahu nezbytně nutném k dosažení účelu

zákona, tedy k vybrání daní. Kromě povinností má daňový subjekt u daňové kontroly i svá práva. K základním povinnostem samozřejmě patří poskytnout informace správci daně buď sám, anebo pověřeným pracovníkem, předkládat záznamy, účetnictví, doklady,

účetní písemnosti prokazující daňové povinnosti, předkládat další důkazní prostředky.

Mezi práva daňového subjektu při provádění daňové kontroly patří právo na předložení služebního průkazu, právo na to, být přítomen v jednání správce daně s vlastními zaměstnanci, právo předkládat důkazní prostředky, právo dávat námítky, v neposlední řadě i právo se vyjádřit ke zprávě ukončené daňové kontroly. Samotné negativní vyjádření poplatníka však nemá vliv na platnost protokolu o daňové kontrole. O daňové kontrole sepíše pracovník správce daně zprávu, kterou projedná a spolupodepíše s kontrolovaným subjektem. Součástí zprávy o daňové kontrole může být i dodatečný platební výměr. Zpráva se pak předává poplatníkovi.

V praxi se však i přesto, že postup správce daně při daňové kontrole je vymezen zákonem, setkáváme s celou řadou otázek. K nejčastějším patří, zda lze kontrolovat stejné období vícekrát, jakým způsobem se bránit proti neoprávněnému postupu správce daně, jaké podklady je nutné předkládat v rámci daňových kontrol a v rámci dokazování, jaký vliv má námítka na postup správce daně při provádění daňové kontroly, k jakému dni je daňová kontrola zahájena.

V dalším textu se vám pokusíme odpovědět alespoň částečně na některé výše položené otázky. Účelem daňové kontroly je zjistit nebo prověřit základ daně, popř. i jiné okolnosti, které jsou pro stanovení správné daně podstat-

né. Daňová kontrola bývá zpravidla zahajována sepsáním protokolu o zahájení daňové kontroly. Může být zahájena i písemným oznámením správce daně o zahájení daňové kontroly.

Daňová kontrola je ukončována sepsáním a podepsáním zprávy o daňové kontrole. Tato zpráva není podle rozhodnutí Ústavního soudu rozhodnutím, neboť na jejím základě nejsou daňovému subjektu ukládány povinnosti nebo přiznávána práva.

Zpráva je považována za pouhý podklad pro případné vydání rozhodnutí v daňovém řízení.

To znamená, že na základě zprávy je pak vydáván platební výměr nebo dodatečný platební výměr. Daňová kontrola je tedy svojí povahou procesem kontrolním, nikoliv rozhodovacím. Pokud dodatečný platební výměr je vystaven, následuje tento až po skončení daňové

kontroly a přirozeně pouze jen tehdy, pokud výsledkem kontroly jsou skutečnosti odůvodňující dodatečné stanovení daně.

Jak se lze proti postupu správce daně bránit

Podle § 16 odst. 4 má daňový subjekt právo podávat námítky ve vztahu k pracovníku správce daně, který provádí kontrolu. Námítky vyřizuje nadřízený pracovník správce daně. Nadřízený námítce buď může vyhovět, nebo daňovému subjektu musí písemně sdělit důvody, pro které námítce vyhovět nelze. Proti rozhodnutí nadřízeného pracovníka správce daně se již nelze samostatně odvolat.

Jak se tedy lze proti daňové kontrole a proti postupu daňové kontroly bránit, pokud ji nadřízený pracovník zamítne? Právní názor, podle něhož by se proti vyřízení námítek mohl daňový subjekt bránit až v žalobě směřující proti rozhodnutí o daňové povinnosti samotné, je podle našeho názoru právně neudržitelný. Vyplyvá to z obecných zásad soudní ochrany, protože v případech, kdy by po provedení daňové kontroly správce daně nevydal dodatečný platební výměr, byl by takový daňový subjekt ponechán zcela bez soudní ochrany.

V takových případech by tedy nebylo možné se bránit nezákonnému postupu správce daně při provádění daňové kontroly. Uvedený názor potvrdil i nejvyšší správní soud svým rozhodnutím z 31. 8. 2005 publikovaném pod j.č. 2AFS144/2004–110. Soud v této souvislosti

(Pokračování na stránce 2)

Benefity a jejich význam

Odměňování pracovníků je mnohovrstevný systém. Jak se vyhraňuje boj o talenty na trhu práce, podniky do něj i v Česku vkládají stále více prostředků. Ne vždy se tyto náklady vracejí v předpokládaných efektech – loajalitě, výkonnosti... Takzvané chytré benefity mohou přinést prospěch všem – zaměstnancům, zaměstnavatelům, ale i státu.

Věta v záhlaví tohoto článku představuje zásadní problém v ČR, který je stále, podle našeho názoru, nedostatečně vnímán. V rozvinutých zemích EU jsou poměrně běžné zaměstnavatelské penzijní plány, které zajišťují vedoucím zaměstnancům po odchodu do důchodu stejný nebo velmi podobný životní standard, jaký měli v produktivním věku.

V Česku tomu tak zatím není, a to i přes rostoucí trend v počtu společností nabízejících nejrůznější formy důchodových programů.

Podíváme-li se na absolutní velikost a proporcii celkového balíčku odměn a v rámci ní na hodnotu benefitů spojených s pojištěním a důchodovými programy běžně nabízenými pro pozice vrcholových manažerů, musíme dát za pravdu našemu vrcholovému manažerovi v předdůchodovém věku, neboť:

- rozdíly v základních mzdách jsou sice stále velké, ale převážně u manažerských pozic není tento rozdíl již tak propastný, jak býval v minulosti, nebo jak tomu stále je u nižších pracovních pozic; procentuálně se podíl základních mezd na celkovém odměňování blíží západní realitě;
- absolutní hodnota bonusů je velmi podobná, nicméně v procentech je tento podíl vyšší než v zahraničí;
- rozdíly v benefitech – požitcích rovněž nejsou nikterak podstatné, a to jak v absolutních, tak procentuálních hodnotách;
- dramatické rozdíly jsou však vedle dlouhodobých motivačních stimulů zejména v oblasti benefitů spojených s pojištěním a to opět jak v absolutních, tak i procentuálních hodnotách.

Celý článek, který napsal Aleš Jirec, konzultant společnosti Hay Group, si můžete přečíst ve Finančním Managementu 3/2006, jehož vydání je plánováno na předposlední dubnový týden. Ukázkové číslo zdarma si můžete objednat na www.ManagerWeb.cz.

DAŇOVÝ KALENDÁŘ – DUBEN

10. 4.

Pojistné – záloha na pojistné na důchodové pojištění a pojistné na nemocenské pojištění OSVČ a záloha na pojistné na zdravotní pojištění OSVČ za březen

Zdravotní pojištění

a) podání Přehledu za uplynulý rok (OSVČ podávající přiznání k dani z příjmů fyzických osob v neprodložené lhůtě)

b) doplatek pojistného za uplynulý rok (OSVČ podávající přiznání k dani z příjmů fyzických osob v neprodložené lhůtě)

c) OSVČ, jimž bude přiznání k dani z příjmů zpracovávat a předkládat daňový poradce v prodložené lhůtě, oznámí tuto skutečnost příslušné ZP

Spotřební daň – platba daně za únor (mimo spotřební daň z lihu)

18. 4.

Daň silniční – záloha za 1. čtvrtletí

(Pokračování ze stránky 1)

přípomněl mj. i článek 4 ústavy, podle které mezi základní práva a svobody patří ochrana moci soudní. Pokud tedy správce daně postupuje při provádění daňové kontroly nezákonně, porušuje tím základní práva jednotlivce na všeobecnou ochranu své sféry osoby oproti správci daně, který uplatňuje státní moc. Podle ustanovení článku 4 odst. 2 Listiny základních práv a svobod lze státní moc uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, přičemž povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Podle nálezu ústavního soudu by tedy postup, který by byl v rozporu s výše uvedeným, popíral principy právního státu a vyloučení libovůle při ukládání povinností ze strany státní moci.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že proti nezákonné daňové kontrole se lze bránit i soudní cestou. Daňová kontrola může u podnikajících kontrolovaných daňových subjektů znamenat i nepřipustné omezení subjektivního veřejného práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost, kterou garantuje článek 26 Listiny základních práv a svobod. Dále pak může znamenat zásah do práva na soukromí a případně též do dobré pověsti; již sám fakt opakované daňové kontroly může být signálem poškozující např. důvěryhodnost kontrolovaného subjektu.

Uvedené závěry potvrdil i Evropský soud pro lidská práva ve svém rozsudku z 16. 12. 1992 ve věci Němci proti Německu, když vyzdvihl hlavní předmět článku 8 úmluvy o ochraně základních práv a svobod, jehož cílem je ochrana jednotlivce proti svévolnému zasahování veřejné moci.

Uvedené judikáty podpořené i judikátem Ústavního soudu, podle kterého domovní svoboda svou povahou a významem spadá mezi základní lidská práva a svobody a pokud ústavní pořádek České republiky připouští průlom do této ochrany (což platí v případě daňové kontroly), děje se tak toliko a výlučně v zájmu ochrany demokratické společnosti jako takové.

Z výše uvedeného plyne, že nezákonná daňová kontrola porušuje množství ústavně zaručených práv a svobod daňových subjektů. Nezákonnou daňovou kontrolou je třeba kontrola při shodném předmětu, bezdůvodně opakovaná kontrola prováděná v době, kdy již uplynula lhůta pro vyměření daně, kontrola osoby, která byla členem již neexistující právnické osoby, či kontrola v jejímž průběhu dochází k nezákonnému postupu ze strany pracovníka správce daně.

Stejný závěr judikoval i Ústavní soud ve svém nálezu z 13. 5. 2005, podle kterého nepatří závěr, že správce daně při provádění opakované kontroly za období, které již předmětem daňové kontroly bylo, není ničím omezen,

neboť již sama možnost opakování daňové kontroly způsobuje stav určité právní nejistoty a její realizace může představovat pro daňové subjekty značnou zátěž, v krajním případě, může být dokonce i nástrojem jejich šikanování. Proto je nutné, aby správce daně zásady přiměřenosti respektoval a volil jen takové prostředky, které daňového poplatníka nejméně zatěžují, což v případě daňové kontroly znamená její provádění v nezbytně nutném rozsahu ve vztahu k dosažení účelu daňového řádu, tedy k výběru daní.

Z výše uvedených skutečností lze dovozovat, že hledisko správného a úplného zjištění stanovení splnění daňových povinností není prioritní, naopak je vždy pečlivě udržovat vztah rovnováhy mezi zájmy státu a daňových subjektů. Daňovou kontrolu lze tak opakovat jen ze závažných důvodů, zejména zjistí-li správce daně nové skutečnosti (to je skutečnosti, které v době provádění původní daňové kontroly neměl k dispozici), které by mohly mít vliv na správné stanovení daňové povinnosti.

Dále musí být opakovaná daňová kontrola prováděna v rozsahu, který bezprostředně souvisí s nově zjištěnými skutečnostmi, aby se vyloučila možnost svévolného jednání správce daně. Nejvyšší správní soud pak ve svém judikátu došel k závěru, že proti nezákonné daňové kontrole musí být možné podle našeho právního řádu poskytnout soudní ochranu, to znamená, že proti nezákonné daňové kontrole je možné podat žalobu, a to za předpokladu, že žalobce bezvýsledně vyčerpal veškeré právní prostředky stanovené zákonem k jeho ochraně, a to námitky podle § 16 odst. 4 písm. d) daňového řádu. Žaloba musí být podána od 2 měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu, nejpozději však do 2 let od okamžiku, kdy k němu došlo.

Jaké lhůty platí pro správce daně? Žádné?

Podle zákona o správě daní a poplatků (daňového řádu) nejsou pro správce daně ve většině úkonů stanovené lhůty. Tento stav platí i pro lhůty pro vyřízení námitek proti postupu správce daně při daňové kontrole. Podle výše citovaného ustanovení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a právě vzhledem k tomu, že daňový řád žádné lhůty pro správce daně nestanovuje, dospěl soud analogií k závěru, že v jednoduchých případech rozhodne finanční úřad o vyřízení námitek bezodkladně.

V ostatních, tedy nikoliv jednoduchých a zároveň nikoliv složitých případech je správní orgán povinen rozhodnout do 30 dnů od zahájení řízení. Výše uvedené pravidlo lze tedy aplikovat samozřejmě i na ostatní lhůty, pro které správce daně nemá v zákoně pevně stanovené časové limity.

Ing. Ivan Fučík

ff@fucik.cz

Příspěvek na stravování

Ministerstvo financí (MF) vydalo sdělení k daňově uznatelným nákladům na provoz vlastního stravovacího zařízení podle § 24 odst. 2 písm. j) bodu 4 zákona o daních z příjmů. Jsou jimi náklady spojené s provozem vlastní kuchyně s jídelnou, popř. kantýny. To platí i v případě, je-li příprava a výdej jídel zajišťována jiným subjektem formou služby v tomto vlastním zařízení.

Pokud zařízení poskytující služby veřejného stravování (např. restaurace, hotel) zabezpečuje stravování pro vlastní zaměstnance provozovatele tohoto zařízení a důchodce, kteří u něj byli v pracovněprávním vztahu při odchodu do důchodu, uznávají se náklady obdobně jako ve vlastním stravovacím zařízení.

Stravováním zajišťovaným prostřednictvím jiných subjektů se považuje stravování smluvně zabezpečené zaměstnavatelem v jiném než vlastním stravovacím zařízení nebo ve vlastním stravovacím zařízení pronajatém na základě smlouvy o pronájmu. Daňovým nákladem je příspěvek na jedno hlavní jídlo za jednu celou směnu (§ 83 odst. 3 zákoníku práce). To platí i při pružné pracovní době, kdy si zaměstnanec volí začátek a konec směn, popř. musí odpracovat základní pracovní dobu stanovenou zaměstnavatelem. Cenou jídla se rozumí cena jídla vč. poplatku za zprostředkování prodeje stravenek. Pokud je v nepřetržitých pracovních režimech směna včetně přestávky v práci delší než 11 hodin, je daňovým výdajem příspěvek na další jedno jídlo.

Při zajišťování stravování prostřednictvím jiných subjektů může zaměstnavatel uplatnit jako daňový náklad příspěvek na stravování zaměstnance, který neodpracuje celou směnu z důvodů:

- důležitých osobních překážek v práci vymezených v příloze nařízení vlády č. 108/1994 Sb., kterým se provádí zákoník práce a některé další zákony,
- překážek v práci v obecném zájmu (§ 14 nařízení vlády č. 108/1994 Sb.),
- překážek na straně zaměstnavatele podle § 129 a 130 zákoníku práce (např. poruchy na strojním zařízení nebo v dodávkách surovin či pohonné síly, přerušování práce způsobené nepříznivými povětrnostními vlivy),
- čerpání náhradního volna,
- účasti na školení za účelem prohloubení kvalifikace, pokud zaměstnanec nevzniká nárok na stravné podle zákona o cestovních náhradách nebo pokud zaměstnavatel zaměstnanci nezabezpečil bezplatné stravování v rámci školení.

Příspěvek nemůže uplatnit za zaměstnance, který neodpracuje celou směnu, např. při čerpání dovolené v rozsahu kratším než jedna směna.

Fučík & partneři, s.r.o.

Areál Zálesí

Pod Višňovkou 33, 140 00, Praha 4
www.fucik.cz, tel.: +420 234 035 600

Dodání softwaru včetně přizpůsobení uživateli

Uplatňování DPH v rámci EU vychází z pravidel tzv. Šesté směrnice, kterou každý členský stát promítnul do národního zákona o DPH. Hlavní slovo při jejím výkladu však má Evropský soudní dvůr (dále jen ESD). Ten svým rozhodnutím z loňského podzimu dává návod pro určení, co lze z hlediska DPH považovat za jediné zdanitelné plnění, přestože smlouva vymezuje dvě odlišná plnění.

Tuto otázku řešil ESD pro účely dodávky již dříve vyrobeného a prodáváného standardního programového vybavení na nosiči, které bylo následně přizpůsobeno zvláštním potřebám kupujícího. Přestože ve smlouvě byly sjednány dvě oddělené ceny, soud v tomto konkrétním případě došel k názoru, že jde o jediné plnění z hlediska DPH. Důvodem je fakt, že přizpůsobení nemá druhořadou ani doplňkovou povahu, ale naopak má rozhodující charakter.

Obdobné debaty mají smysl zejména v případech, kdy by jednotlivá plnění měla odlišnou sazbu DPH.

V tomto článku se dočtete o závěrech přijatých ESD ve věci předběžné otázky vznesené níže z nizozemským soudem, který rozhodoval ve sporu správce daně a poskytovatelem pojišťovacích služeb Levob (C-41/04). Závěry je možné zobecnit a aplikovat při posuzování dalších plnění.

Zároveň rozsudek dává odpověď na otázku, kdy je možné u vyjmenovaných služeb považovat za místo plnění zemi zákazníka.

Fakta případu

Firma Levob vykonávající pojišťovací činnost uzavřela smlouvu s podnikem FDP se sídlem v USA. FDP se zavázala Levob dodat základní programové vybavení, které prodává pojišťovací společnost. K tomuto programu byla poskytnuta nepřevoditelná časově neomezená licence za úplatu 713 000 USD. Podle smlouvy došlo k udělení licence v USA a Levob byl dovozcem zpočátku do Nizozemska. Nosiče dat s programem FDP skutečně předala Levob na území USA. Do Nizozemska je dovezli zaměstnanci Levob.

Smlouva dále stanovila, že FDP přizpůsobí základní programové vybavení, aby jej Levob mohla používat při správě pojistných smluv,

které uzavírá. Šlo především o převedení programu do nizozemského jazyka a provedení jeho změn nezbytných z důvodu toho, že v Nizozemsku se na smlouvách podílejí zprostředkovatelé. Cena přizpůsobení se měla pohybovat mezi 793 000 USD a 970 000 USD. Dále se FDP zavázala nainstalovat základní program a přizpůsobit jej informačnímu systému Levob a provést pětidenní školení zaměstnanců za odměnu dvakrát 7 500 USD.

Podstata sporu Levob se správcem daně

Levob ve svých přiznáních k DPH neuvedla částky zaplacené za základní programové vybavení. Počátkem roku 2000 požádala daňový orgán o vydání daňových výměrů na částky zaplacené z titulu přizpůsobení programu, jeho instalace a školení provedeného FDP.

Správce daně se domníval, že služba poskytovaná FDP spočívala v jediném plnění týkajícím se přizpůsobení programového vybavení. Vydal daňové výměry ohledně všech částek, které Levob na základě smlouvy zaplatila.

Došlo ke sporu, kdy Levob nesouhlasí s tvrzením

správce daně, že dodání základního programu a jeho přizpůsobení představují jediné zdanitelné plnění, a to poskytnutí služeb. Podle Levob je poskytnutí základního programu dodáním zboží.

Nizozemský soud přerušil řízení a podal předběžnou otázku k ESD. Cílem bylo určit, zda plnění na základě smlouvy byla jediným plněním. Pokud tuto domněnku ESD potvrdí, další otázkou bylo, zda jde o službu. V případě kladné odpovědi směřoval další dotaz k určení místa plnění této služby.

Jde o jediné plnění?

Stěžejní pro posouzení případu bylo, zda je poskytnutí programového vybavení, kdy byly za standardní programové vybavení vyvinuté a prodávané dodavatelem uložené na nosiči a za jeho následné přizpůsobení potřebám kupujícího ujednány oddělené ceny, provedením jediného plnění.

Určení hranice mezi plněními má podle ESD zvláštní význam z hlediska DPH jak z důvodu

(Pokračování na stránce 4)

Čtete nové číslo časopisu Moderní řízení!

- Finanční perspektiva EU
- Jak požádat o dotaci
- Dopady trendů IS/ICT na organizace
- IT security: syndrom čínské zdi

Ukázkové číslo ZDARMA si objednejte
na 233 071 197 nebo www.ManagerWeb.cz.

economia
OBSAH ROZHODUJE

Penále za rok 2004 z důvodu přechodu na paušální výdaje

Zákonem č. 545/2005 Sb. byl novelizován zákon o daních z příjmů, který mimo jiné umožnil využití nižších výdajových paušálů již za rok 2005. Poplatníci vedoucí daňovou evidenci, kteří paušály za rok 2005 využijí, musí podle § 23 odst. 8 ZDP upravit základ daně za zdaňovací období roku 2004 mj. o výši pohledávek a závazků, cenu nespotřebovaných zásob a zůstatky vytvořených rezerv. V důsledku toho zpravidla dojde ke zvýšení základu daně za rok 2004 a ke vzniku penále. MF považuje takto vzniklé penále za tvrdost zákona. Proto doporučilo správcům daně posuzovat podané žádosti o prominutí penále kladně, tj. odstranit vzniklou tvrdost prominutím příslušného penále.

Místně příslušný FÚ nerezidentů pro společné zdanění manželů

MF stanovilo místní příslušnost správce daně pro fyzické osoby, které jsou podle § 2 odst. 3 zákona o daních z příjmů daňovými nerezidenty, nevykonávají v ČR činnost, jejíž výsledky jsou předmětem zdanění ani v ČR nemají nemovitý majetek, z něhož by jim plynuly zdanitelné příjmy. Pokud v ČR uplatňují pouze výpočet daně z příjmů fyzických osob ze společného základu daně manželů podle § 13a zákona o daních z příjmů, jejich správcem daně je místně příslušný správce daně druhého z manželů. Důvodem stanovení místní příslušnosti odchýlně od § 4 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků je snaha zabránit zatížení FÚ pro Prahu 1.

Lepší navigaci
k výsledkům

Zveme Vás na certifikovaný cyklus seminářů

FINANČNÍ AKADEMIE v Praze

- Nová koncepce finančního řízení 27.-28.4.06
- Moderní měření finanční výkonnosti 16.-17.5.06
- Finanční plánování a reporting 22.-23.6.06

Přednášející z praxe: T-Mobile • Unipetrol
• Škoda Auto • Papirius • Vegacom • aj.

- Otevřená diskuse
- Ucelené vzdělání
- CERTIFICATE IN FINANCE

POINT
CONSULTING

Více informací naleznete na www.point-consulting.cz – portál pro controlling a finanční řízení

(Pokračování ze stránky 3)

určení místa zdanitelných plnění, tak z důvodu použití daňové sazby, popř. osvobození od daně.

ESD se odvolal na svá předchozí rozhodnutí, podle nichž platí:

Každé poskytování služeb je třeba obvykle považovat za oddělené a samostatné, zároveň však plnění spočívající v pouhé hospodářsky jednotné službě nemůže být uměle rozloženo.

O jediné plnění se jedná zejména v případech, kde je třeba jeden nebo více prvků považovat za hlavní plnění, zatímco jeden nebo více prvků je třeba považovat za jedno nebo více vedlejších plnění sdílejících s hlavním plněním stejný daňový režim.

Jediným plněním je, pokud dvě nebo více dílčích plnění nebo úkonů je tak těsně spojeno, že objektivně tvoří jediné nerozdělitelné hospodářské plnění, jehož rozdělení by bylo umělé.

Proto se ESD domnívá, hospodářským cílem plnění mezi FDP a Levob je dodání funkčního programového vybavení, které je specificky přizpůsobeno potřebám Levob. Nelze mít za to, že Levob nejprve získal existující programové vybavení, které v daném stavu nebylo pro účely jeho hospodářské činnosti žádným způsobem užitečné, a teprve poté došlo k přizpůsobení, na základě kterého se uvedené programové vybavení stalo použitelným. Skutečnost, že ve smlouvě byly dohodnuty dvě oddělené ceny, není sama o sobě určující a nemůže narušit těsné objektivní spojení. Proto je podle ESD nutné dodání a následné přizpůsobení programového vybavení považovat za jediné plnění pro účely DPH.

Jde o poskytnutí služby?

ESD dále projednal následnou otázku, zda je toto plnění službou, jejíž nedílnou součástí je dodání zboží (nosiče). Za tímto účelem bylo třeba určit převládající prvky plnění. Kromě důležitosti přizpůsobení základního programu pro to, aby se stalo pro hospodářskou činnost Levob užitečným, jsou důležité rovněž rozsah, délka trvání a náklady na přizpůsobení. Protože přizpůsobení nemá druhořadou nebo doplňkovou povahu, naopak má rozhodující význam pro to, aby bylo Levob umožněno používat program jeho zvláštním potřebám, je třeba toto jediné plnění považovat za poskytnutí služeb.

Určení místa plnění

Šestá směrnice stanoví jako místo plnění při poskytování služeb místo, kde má poskytovatel sídlo své hospodářské činnosti nebo stálou

provozovnu, z níž službu poskytuje. Zároveň však za místo poskytování vyjmenovaných služeb, jsou-li poskytovány osobám povinným k dani usazeným v EU, ale nikoliv ve stejné zemi jako dodavatel, považuje místo, kde má zákazník sídlo své hospodářské činnosti. Mezi vyjmenovanými službami jsou i služby poradců, techniků, poradenských organizací, advokátů, účetních a další podobné služby, jakož i zpracování dat a poskytování informací.

Zatímco první pravidlo by určilo místo plnění mimo Nizozemí a plnění by tam nepodléhalo DPH, druhé přechyluje režimem reverse charge místo plnění k firmě Levob.

Nizozemský soud vznesl otázku, zda lze plnění mezi FDP a Levob považovat za zpracování dat a poskytování informací. Z předchozích rozhodnutí ESD plyne, že příslušné ustanovení se nedotýká takových povolání, jako jsou povolání advokátů, poradců, účetních nebo inženýrů, nýbrž poskytování služeb těmito profesionály a obdobných služeb. Povolání jsou použita pouze jako prostředek k definování kategorií poskytování služeb.

Přizpůsobení programového vybavení zvláštním potřebám spotřebitele může být provedeno jak inženýry, tak jinými osobami, jež mají vzdělání, které jim umožní splnit tento cíl. Takové plnění je buď plněním provedeným inženýry, nebo plněním obdobným ve vztahu k inženýrským činnostem. Plnění mezi Levob a FDP naplňuje znaky plnění vyjmenovaného mezi službami, kdy je místem plnění sídlo zákazníka, tj. firmy Levob.

Závěry

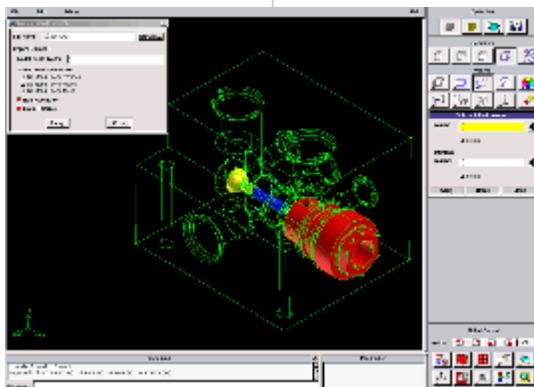
ESD rozhodl, že dodání dříve vyrobeného a prodávajícího standardního programového vybavení na nosiči a jeho následné přizpůsobení zvláštním potřebám kupujícího je jedním plněním, i když jsou zaplacené dvě oddělené ceny.

Toto plnění je třeba považovat za poskytnutí služeb, pokud je zřejmé, že přizpůsobení nemá ani druhořadou ani doplňkovou povahu, ale naopak má rozhodující charakter. To platí, pokud rozsah, náklady nebo délka trvání přizpůsobení má rozhodující význam pro to, aby bylo kupujícímu umožněno používat programové vybavení „na míru“.

Toto plnění bylo uskutečněno v místě příjemce, neboť jde o jednu ze služeb podléhajících režimu reverse charge.

Ing. Jana Rybáková

rybakova@fucik.cz

Asset management, ERP

Čtete nové číslo časopisu

Finanční Management

Pro předplatitele časopisů HR Management, Moderní řízení a Právní rádce sleva 30 procent.

Ukázkové číslo ZDARMA si objednejte na 233 071 197 nebo www.ManagerWeb.cz.

economia
OBSAH ROZHODUJE

ZE SBÍRKY ZÁKONŮ

- Částka 39, rozeslaná 31. 3. 2006
117. Zákon, kterým se mění některé zákony v oblasti veřejného zdravotního pojištění
- Částka 37, rozeslaná 31. 3. 2006
108. Zákon o sociálních službách
109. Zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o sociálních službách
110. Zákon o životním a existenčním minimu
111. Zákon o pomoci v hmotné nouzi
112. Zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o životním a existenčním minimu a zákona o pomoci v hmotné nouzi
- Částka 35, rozeslaná 28. 3. 2006
100. Vyhláška, kterou se mění vyhláška MF č. 114/2002 Sb., o fondu kulturních a sociálních potřeb
102. Sdělení MPSV o rozhodné částce pro určení celkové výše mzdových nároků vyplacených jednomu zaměstnanci podle zákona č. 118/2000 Sb., o ochraně zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele
- Částka 34, rozeslaná 22. 3. 2006
96. Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 303/2004 Sb., kterou se provádí některá ustanovení zákona o pojišťovnictví
- Částka 31, rozeslaná 17. 3. 2006
31. Sdělení Ministerstva vnitra o opravě tiskové chyby v úplném znění zákona č. 586/1992 Sb., vyhlášeném pod č. 45/2006 Sb.
- Částka 30, rozeslaná 15. 3. 2006
79. Zákon, jímž se mění zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii, a další související zákony
- Částka 29, rozeslaná 15. 3. 2006
72. Zákon, jímž se mění zákon č. 65/1965 Sb., zákoník práce, a zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích
73. Novela zákona č. 118/2000 Sb., o ochraně zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele